

Rebecca Johnson

Julinka

malá

zverolekárka

TÁBOR
V DAŽĎOVOM
PRALESE

FRAGMENT

Julinka – malá zverolekárka 12 Tábor v dažďovom pralese

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rebecca Johnson

**Julinka – malá zverolekárka 12 –
Tábor v dažďovom pralese – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

TÁBOR V DAŽĎOVOM PRALESE

Ilustrácie Kyla May

FRAGMENT

*Pre Sharon Millarovú,
ktorá svoj život zasvätila deťom.*

R. J.

Ahoj!

*Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.*

*Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desiatročná dievča skoro zverolekárka.*

*Je to však celkom jednoduché: moja mama je zverolekárka,
a tak sledujem, ako pracuje, a stále jej pomáham.*

Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Kapitola

1

Zverolekári si musia vedieť poradiť aj s ľuďmi

„Julinka, si pripravená?“ zakričal ocko z kuchyne. „Na odkaze je napísané, že máš byť v škole o ôsmej.“

„Hneď to bude,“ odvetila som. Pozrela som sa na pyžamo, ktoré som mala na sebe, potom na preplnený kufor a spravila grimasu, ktorou som rozosmiala Zuzku.

Rýchlo som na seba hodila oblečenie a vyrazili sme.

Pani Hrdá si v zozname odškrtnla naše mená. Všetci sme sa veľmi tešili na školský tábor v dažďovom pralese. Rozprávali sme

sa a smiali tak nahlas, že sme sa navzájom takmer nepočuli.

Petra a jej kamarátka Terka dorazili ako posledné. Keď nastúpili do autobusu, všetci na chvíľu stíchli. Boli oblečené, ako keby išli na večeru do luxusnej reštaurácie.

„Pozri na tie šperky!“ pošepla mi Zuzka.

Pani Hrdá nevyzerala nadšene.

„Dievčatá, poponáhľajte sa a nájdite si miesto na sedenie. Dúfam, že máte zabalené aj vhodnejšie topánky, inak vás budú bolieť nohy.“

Všetky miesta, ktoré ostali voľné, boli iba pre jedného. Petra prešla do polovice uličky a niečo pošepkala Miške, ktorá hneď vyskočila a presadla si o rad dozadu, aby tie dve mohli sedieť spolu.

So Zuzkou sme sa na seba pozreli
a pokrútili hlavou.

Na rozlúčku sme zamávali rodičom
a vyrazili sme. Toto budú skvelé tri dni.

Chvíľu trvalo, kým sme dorazili na
miesto a jeden z učiteľov, pán Toman,
s celým autobusom spieval Desať zelených
fľašiek a iné pesničky. Zo začiatku sa nám
to veľmi nepáčilo, no potom to bola
zábava.

Keď sme konečne dorazili do cieľa,
vystúpili sme z autobusu a zobrali si
kufre. Ten môj bol o dosť väčší ako
Zuzkin a Miškin. Dievčatá vedeli prečo,
tak mi s ním pomohli.

„Čo máš v tom veľkom kufri?“ ozval sa
hlas za mnou.

Hned' mi bolo jasné, komu patrí.